

Gyermekkorom kalendárium

(Első rész)

Cikó Lea fordítása

Sokáig azt gondoltam, az a szokás, hogy a katolikus ünnepekkor ajándékot kapunk, míg a pravoszlávkor nem, de ma már világos számomra, hogy valójában az egyik nagytatám nagyon fukar volt.

– Na, ezt hozta neked a nyúl!

A nyúl? A nyuszi apukája?

Lazo tata, a ceremóniamester, azt az egyetlen ajándékot, amit tőle kaptam, közömbösen adta át, nem is számítottam rá, hogy megerőlteti magát, hogy azt mondja, nyuszi, de ezzel az érzelemnélküliséggel ugyanúgy hangzott volna, ha azt mondja, hogy *na, ezt a szél hozta*, vagy *na, ezt a tenyész vadkan hozta!*

Az ajándék, az igazat megvallva, valóban olyan volt, hogy csak a legerősebb nyúl bírt volna el vele. Ez a labda hasonlított ugyan a gumilabdára, de a medicinlabda keménysége felé húzott, ezért azon a tavaszon a réten még a rémült kapusok is csak akkor vállalták be, amikor már teljesen kifogytak a környéken található összes gömbölyű tárgyból...

– Hát, jól van... Azzal a Tieddel fogunk játszani, de nincs erős rúgás!

Az az Enyém olyan volt, amitől nem félsz, hogy betör egy ablakot, hanem hogy lerombolja valaki falát. Még ma is talán ezzel döntene le az illegálisan felépített építményeket azon a környéken. A túl nagy súlya mellett kimondottan csúnya is volt, valamilyen kasmír, kék-barna színű, sötétedéskor felvette a láthatatlan álcát, és lopakodva támadta a kapusokat. Az egyetlen jó emlék vele kapcsolatban a rekordok megdöntése volt. 38:25, 41:12 és hasonló. Mert minden, amit kapura lőttek, az bement.

Hol találhatta ezt a roppant gumitömeget? Neki az úgynevezett „áruházak” is egyszerű pénzcsalogatók voltak, a fateromat se kérné

meg, nemhogy még valaki mást, hogy az unokájának szerezzon ajándékot, és feltételezem, hogy a labda is valamilyen bérmunkás-rokoni kapcsolaton keresztül érkezett hozzám Romániából vagy Bulgáriából, valahonnan a vasfüggöny mögül, mindenesetre olyan helyről, ahol még a labdáknak sem volt szabad túlzottan elrugaszkodniuk a többi dologtól.

Jól van, nálunk sem adtak éppen a játékok kinézetére, mindenkinek egyforma mentőautója volt, egyforma társasjátéka, egyforma hózentrógeres gumisünije, és pont ezért végképp felfoghatatlan számomra, hogy hol találhatta ezt a labdát, amelyet még soha sehol nem láttam, de még hasonlót sem?

Talán azért (még azután is, hogy hanyagolva lett amiatt, mert több ízben eltalálta Duci Tucát, aki lélegzet nélkül maradt, eltörte a sarki Nidžo Bearo mutatóját, és legfőképp, mert Földmérő Đokica bácsit ledöntötte a bicikliről, amivel egyszerre két kétliteres szódásüveg is eltört!) vigyáztam még hosszú évekig erre a csúf gumikészítményre, egészen addig, amíg teljesen le nem pattogott róla a lakk, és amíg a mintája annyira ki nem fakult, hogy már kezdett valamire hasonlítani.